

מן התורה, הנביאים, הכתובים ורזא דמהימנותא בדברי רשב"י

קריאת קודש אל באי היכל ה': על סוד "מורא מקדש", זעקת הנביאים ואזהרת הזוהר הקדוש

שורש ההתייחסות לקדושת בית הכנסת ובית המדרש אינו רק עניין של נימוס או הנהגה טובה, אלא סוד עליון הנוגע לעצם השראת השכינה בתחתונים ולייחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה. מקומות התפילה והלימוד בימינו הם המשכם הישיר של משכן ה' ובית המקדש בבחינת **"מקדש קָעַט"**, וכל תנועה, דיבור או מחשבה בהם פועלים פעולות עצומות בעולמות העליונים.

מן התורה הקדושה "ומקדשי תִּירָאוּ אֲנִי ה'" יראת הרוממות וביטול היש	מן הנביאים "וְאַתָּה לָקַם לְמִקְדָּשׁ מַעַט" שמירת משכן השכינה בגלותה	מן הכתובים "בְּסוּד קָדָשִׁים רָקַה" השתחויה באימת מול מלאכי עליון	רזא דמהימנותא (רשב"י) "וְיָ לֹו... דְּעֻבְדֵּי פִירֻזָּא" ייחוד קוב"ה ושכינתיה בהיכל
---	--	--	--

א. מן התורה הקדושה: סוד "מורא מקדש" וביטול הישות

היסוד הגדול ביותר ליחס אל המקום הקדוש טמון בציווי המפורש בתורה הקדושה (ויקרא יט, ל; ויקרא כו, ב): **"ומקדשי תִּירָאוּ, אֲנִי ה' "**. חז"ל בתלמוד (יבמות ו ע"א) והפוסקים לדורותיהם למדו מפסוק זה את מצוות "מורא מקדש", ודייקו כי אין הכתוב אומר "מן המקדש תיראו", אלא ממי שציווה על המקדש – **"אֲנִי ה' "**.

בתורת הסוד מבואר כי משמעות היראה הזו ("יראת הרוממות") אינה פחד חיצוני בלבד, אלא הכרה מוחלטת בנוכחות השכינה הקדושה השורה בהיכל. התורה מצווה על האדם לבטל את ה"יש" הגשמי שלו, את גאווותו ואת טרדות העולם הזה בעומדו במקום שבו נפתחים שערי שמיים. הכנסת מכשיר סלולרי וההתעסקות בו בתוך היכל התפילה או הלימוד עומדת בסתירה חזיתית לציווי **"ומקדשי תִּירָאוּ"**. על פי פנימיות התורה, הכנסת ענייני חולין, מסחר, חדשות והבלי העולם הזה לתוך היכל ה' היא ערבוב של "חול" ו"קליפה" בתוך מקום ה"קודש". דיבורי חול והתעסקות במסכים במקום זה הם הכרזה אילמת ומחרידה כי מורא בשר ודם וענייני השעה גוברים חלילה על מורא שמיים, והם דוחקים את רגלי השכינה מן ההיכל.

ב. מן הנביאים: זעקת השכינה ב"מקדש מעט"

- סוד ה"מקדש מעט" (יחזקאל יא, טז):** הנביא יחזקאל מביא את דבר ה': **"וְאַתָּה לָקַם לְמִקְדָּשׁ מַעַט בְּאַרְצוֹת אֲשֶׁר בָּאוּ שָׁם"**. בגמרא (מגילה כט ע"א) דרשו רבותינו כי אלו בתי כנסיות ובתי מדרשות. המקובלים מבארים כי לאחר חורבן הבית, כאשר השכינה הקדושה ירדה לגלות ("שכינתא בגלותא"), מקום מנוחתה היחיד בעולם הזה הוא בתוך בתי הכנסת ובתי המדרש. כשם שבבית המקדש נאסר באיסור חמור להיכנס במקלו, בתרמילו ובאבק שעל רגליו (ברכות נד ע"א), כך ב"מקדש מעט" נאסר להכניס את "אבק החולין" – המכשירים הניידים וטרדות הפרנסה המטמאים את טהרת המחשבה.
- תוכחת ירמיהו הנביא (ירמיהו ז, יא):** הנביא זועק בשם ה': **"הַמַּעֲרָת פְּרִיצִים הִנֵּה הַבַּיִת הַזֶּה אֲשֶׁר נִקְרָא שְׁמִי עָלָיו בְּעֵינֵינוּכֶם?!"**. המושג "פריצים" בלשון המקובלים מורה על כוחות הפירוד והחיצוניות שפורצים את גדרי הקדושה. כאשר אדם הופך את בית ה' ל"מועדון חברים" או למשרד מאולתר שבו הוא מנהל את עסקיו וקורא הודעות במכשיר הנייד, הוא פורץ את חומת הקדושה המגינה על בית הכנסת, ומוריד את ההיכל שמייחד את האדם עם קודשא בריך הוא למדרגה של "מערת פריצים" המשמשת להבלי העולם הזה.

ג. מן הכתובים: דברי דוד המלך – רגלי המרכבה וסוד הקדושים

- ההשתחויה ביראה (תהלים ח, ט):** דוד המלך, נעים זמירות ישראל, מתווה את שער הכניסה להיכל: **"וְאַנִּי בְּרֵב חֶסֶדךָ אֲבֹא בֵיתָה, אֲשַׁמְחֶנּוּ אֵל הַיֵּכָל קִדְשֶׁךָ בִּירְאָתְךָ"**. ה"השתחויה" על פי הקבלה היא הכנעת כל כוחות הנפש, הרוח והנשמה לפני אור אין סוף ברוך הוא. לא ניתן לאחוז ב"יראתך" ולהיכלל בחסד העליון כאשר עינו וליבו של האדם קשורים במסך המרצד או בשיחת חולין שמנתקת את הדבקות.
- סוד המלאכים הסובבים את ההיכל (תהלים פט, ח):** דוד המלך מוסיף ומגלה: **"אֵל נִעְרָץ בְּסוּד קִדְשִׁים רָקַה, וְנוֹרָא עַל כָּל סְבִיבָיו"**. חכמי האמת מבארים כי "סוד קדושים רבה" מוסב על בית הכנסת, שבו מתקבצים יחד נשמות ישראל עם מחנות של מלאכי עליון ("קדושים") הבאים להקשיב לקדיש, לקדושה ולדברי התורה. כאשר הסביבה של הקב"ה אפופה במלאכים קדושים העומדים באימה וביראה, איזו עזות מצח וקהות חושים היא לעמוד באותו היכל ממש ולעסוק בדברי הבאי ובמכשירים המושכים רוח טומאה והיסח הדעת.

ד. דברי התנא האלוהי רבי שמעון בר יוחאי: גילוי הזוהר הקדוש על חומרת הפגם

- עשיית "פירוד" בעולמות העליונים (זוהר פרשת תרומה, דף קלא ע"א-ע"ב):** רבי שמעון בר יוחאי פותח בזעקה המרעידה כל לב: **"וְיָ לֹו לְאַיִנוּ דְּמִשְׁתַּעֲרִין בְּמִילֵי דְחוּל בְּבִי בְּנִישְׁמָא! דְּהָא עֻבְדֵּי פִירֻזָּא, וּמִגְרָשֵׁי לְשִׁכְנִיתָא מְעֻלְמָא... לִית לִיה חוּלְקָא בְּאַלְהָא דִּישְׁרָאֵל!"** (אוי להם לאלו המדברים דברי חול בבית הכנסת! שהרי הם עושים פירוד [בין קודשא בריך הוא ושכינתיה], ומגרשים את השכינה מן העולם... ואין להם חלק באלוהי ישראל!). רשב"י מסביר כי תכלית הבריאה כולה ותכלית הכניסה לבית הכנסת היא לחבר את העולמות – לייחד את הקב"ה עם השכינה הקדושה על ידי תורה ותפילה. כאשר אדם מדבר שיחת חולין או מתעסק בענייני חול (כגון במכשיר הסלולרי) בתוך בית הכנסת, הוא מכניס "מחיצה של ברזל" וכוחות של טומאה ופירוד בין ישראל לאביהם שבשמיים.
- כפירה בנוכחות השכינה (שם בזוהר הקדוש):** רשב"י מוסיף ומבאר מדוע עוון זה חמור כל כך עד שנאמר עליו ש"אין לו חלק באלוהי ישראל": כאשר השכינה הקדושה יורדת לבית הכנסת, המלך נמצא בהיכלו. אדם שמעיז לפתוח בשיחת חולין או להתנתק מהתפילה לטובת ענייניו האישיים והסלולריים, מעיד במעשיו כי לשיטתו **המלך אינו נמצא כאן!** אילו היה מאמין באמונה שלמה שעניי ה' משגיחות עליו בהיכל הקודש, אימה ופחד היו נופלים עליו ולא היה מעז להסיח את דעתו אפילו לרגע אחד.
- החשכת אור הנשמה וניקת ה"סטרא אחרא" (זוהר פרשת ויקהל, דף קצה ע"ב - קצו ע"א):** רשב"י מגלה כי בית הכנסת למטה מכוון בדיוק כנגד היכל הקודש למעלה. כל מילה של קדושה היוצאת מפי האדם בבית הכנסת עולה ובונה רקיעים של אור וממשיכה שפע, ברכה, רפואה ופרנסה על ראשו של האדם. לעומת זאת, מילה של חול או מבט של היסח הדעת בתוך היכל הקודש נותנים כוח ל"סטרא אחרא" (הצד האחר) לגזול את הקדושה, להחשיך את אור הנשמה של האדם, ולעכב את התקבלות תפילותיו של הציבור כולו.

העמידה בבית הכנסת ובבית המדרש מחייבת את האדם להשיל מעליו את כל טרדות החול, לכבות ולהרחיק את המכשיר הסלולרי, ולהתייצב באימה, ביראה ובאהבה לפני מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא.